



Ավետիք Իսահակյան

Մայրս տեսավ ինձ շատ տխուր

Մայրս տեսավ ինձ շա՛տ տխուր,
Շ՛ատ հուսահատ, մեկուսի.
Գիրկն առավ, սրտին կպա,
Ու լցվեցի, ու լացի:

Ա՛խ, մերիկ ջան, մեկ նայե՛, տե՛ս,
Սիրտս խորունկ վերք ունի.
Ձեռքդ մեկ դի՛ր, - ա՛խ, չէ, ձեռդ
Անջնջելի կարնոտի:

Ա՛խ, մերի՛կ ջան, կուզեմ քնեմ,
Ա՛խր բալադ հոգնա՛ծ է.
Երկրի ծոցում հանգիստ քնեմ,
Բալադ անջ՛ափ հոգնա՛ծ է ...

1894

Լայպցիգ